

Old Man's Child, Manet sorgfull igjennom skogen

Tarer faller som tungt hostregn, i et kaldt desemberlandskap.
Tarer for min stolthet og min verdighet.

Pa min ferd inn i ensomheten, inn i skogens morke.
Til mine sorgers opphav jeg gar, i skam.
Jeg fylles av satans makter, og en dyster harmfull fred.
Et kall fra hans land, jeg skal synke i dodens vann,
og fare med strømmene mot dodens land.
Hun slikker mine kinn, mens doden lokker kan jeg skimte hans rike.
Triste oyne og spake stemmer, følg min dragning mot gravens kalde morke.

Tarer faller som tungt ostregn, i et kaldt desemberlandskap.
Tarer for min stolthet og min verdighet.

Se i mørket skal vi atter reises for krig mot lyset,
vi skal herje, jagende vart bytte.
Som en storm skal vi rive i filler hans rike,
under morkets klinge per krig, jeg skal do.
Aldri stride mere, kom drikk mine tarer.
Og mot din grotte vandre. I din grotte vi skal ra.
Pa min ferd inn i ensomheten, inn imot skogens morke.
Til mine sorgers opphav jeg gar, med hat.
Hun fuktet mine lepper, ar jeg nadd ditt rike.
Triste oyne og spake stemmer,
følg min dragning mot gravens kalde morke.